

1

De benzine is bijna op. Ik heb al in geen uren meer een tankstation gezien en de meter staat inmiddels in het rood. Ik moet echt ergens stoppen, maar er lijkt maar geen einde te komen aan de velden en weilanden, alsof ze van zins zijn me tot het allerlaatste hikje van de motor voort te stuwen. Hoewel het nog behoorlijk vroeg is, voelt de lucht al heet en droog aan. De wind door het open raampje brengt geen enkele verkoeling en zorgt er alleen voor dat de warme lucht in beweging blijft.

Ik zit half over het stuur heen gebogen en verwacht dat de auto er elk moment mee zal ophouden. En dan zie ik opeens toch een onderbreking in de groene muur: links van me loopt een weggetje tussen het graan door. Ik sla het hobbelige pad in. Waar het naartoe leidt kan me nu even niets schelen, zolang het maar uit het zicht is. Het loopt langzaam omlaag naar een kreupelbosje. De takken schuren tegen de ruiten van de Audi wanneer ik die er voorzichtig in manoeuvreer. Ik zet de motor uit. Het is hier in de schaduw een stuk koeler. Behalve het getik van de afkoelende motor hoor ik in de plotselinge stilte ook een zacht geruis van water. Ik doe mijn ogen even dicht en leg mijn hoofd tegen de stoelleuning. Maar de tijd dringt.

Ik moet door.

Eerst het handschoenvakje maar eens controleren. Er ligt niets wat mijn identiteit kan prijsgeven, alleen wat rommel en een nog bijna vol pakje sigaretten. Camel, het merk dat ik vroeger rookte. Als ik me vooroverbuig om het te pakken, ruik ik iets. Niet al te sterk, maar wel een onaangename geur, als vlees dat te lang in de zon heeft gelegen.

Het dure leer van de passagiersstoel en de uitgetrokken veiligheidsriem die op de grond ervoor ligt, zijn besmeurd. Op één plek is het stevige materiaal zelfs bijna door, en mijn vingertoppen voelen iets donkers en plakkerigs.

En dan te bedenken dat ik daar al die tijd open en bloot mee heb rondgereden. Ik wil nu echt snel zo veel mogelijk afstand tussen mij en deze auto scheppen, maar ik kan 'm moeilijk zo achterlaten. Omdat de takken tegen het portier drukken, moet ik wat kracht zetten als ik wil uitstappen. Er blijkt inderdaad een beekje door het kreupelhout te lopen. Met trillende handen doop ik het doekje erin dat ik net in het handschoenenvakje heb gevonden. De stoel is redelijk snel schoon, maar het bloed zit vastgekoekt in de naden van de riem. Ik probeer het er zo goed mogelijk uit te krijgen en spoel het doekje daarna uit. Als ik mijn handen met wat zand van de bodem schoonwrijf, glinstert het water als glazen handboeien op mijn polsen. Helaas voel ik me verre van schoon.

Ik gooi een plens water over mijn gezicht en schrik doordat de schram op mijn wang prikt. Als ik naar de auto terugloop, zie ik dat die onder het stof zit, waardoor de zwarte lak amper te zien is. Met een steen sla ik de Britse nummerplaten eraf en daarna pak ik mijn rugzak uit de achterbak. Maar die blijft achter de mat van de reserveband haken, waar iets wits onder zit. Zodra ik de mat opzij heb getrokken en het in plastic verpakte pakketje zie, voel ik een enorme knoop in mijn maag.

Mijn knieën begeven het bijna en ik moet me aan de auto vastklampen.

Het pakje is ongeveer even groot als een zak suiker, maar het witte poeder erin is heel wat minder onschuldig. Ik werp snel een blik om me heen – alsof iemand me hier nu opeens zou zien. Maar er is niets of niemand, behalve de bomen en het gezoem van insecten. Ik staar naar het in plastic verpakte pakketje, maar ben te moe om deze nieuwe complicatie te kunnen verwerken. Ik wil het niet meenemen, maar het hier laten liggen is ook geen optie. Ik pak het, prop het in mijn rugzak, sla de achterklep dicht en loop weg.

Als ik vanuit het kreupelbosje het graanveld in loop, is dat nog steeds verlaten. Ik gooi de nummerborden en de autosleuteltjes

tussen de hoge aren en haal mijn mobieltje tevoorschijn. Dat valt niet meer te repareren, dus ik haal al lopend de simkaart eruit, breek die doormidden en gooi de stukjes in het veld links, en de telefoon zelf rechts van me.

Ik heb toch niemand om te bellen.

De zon staat al wat hoger aan de hemel en het grijze asfalt zindert in de hitte. Daardoor wordt alles op een rare manier vervormd en de paar auto's die ik zie, lijken bijna niet vooruit te komen. Alsof ze vastzitten in de hitte, totdat ze opeens alsnog in een kleurige flits voorbischieten. De rugzak zit hoog op mijn rug, als mijn eigen privéaapje. En zo loop ik bijna een uur door, tot ik denk dat er inmiddels wel voldoende afstand tussen mij en de auto zit. Pas dan steek ik mijn duim op.

Als lifter zijn mijn rode haren zowel een voor- als een nadeel. Ik trek er onherroepelijk de aandacht mee en het is overduidelijk dat ik een buitenlander ben.

Ik krijg vrij snel een lift van een jong stel in een Peugeot.

'*Où allez-vous?*' vraagt de jongen, waarbij de sigaret in zijn mond bijna niet beweegt.

Ik moet even omschakelen; ik ben het de laatste tijd sowieso eerder gewend om Frans te horen dan te spreken. Maar dat is niet de reden dat ik aarzel. Tja, waar ben ik naar op weg...

Ik heb geen flauw idee.

'O, dat maakt niet uit. Ik ben gewoon op reis.'

Omdat het meisje uit zichzelf op de achterbank is gaan zitten, zit ik naast de bestuurder. Ik ben blij dat hij een zonnebril op heeft, want dan kan ik de mijne ook ophouden en zien ze de blauwe plekken op mijn gezicht hopelijk niet.

Hij werpt een blik opzij naar me. 'Kom je uit Engeland?'

'Hm-hm.'

'Je spreekt goed Frans, zeg. Ben je hier al lang?'

Ik worstel even met het antwoord. Het voelt alsof ik er een eeuwigheid over doe. 'Eh nee, niet echt.'

'Hoe heb je het dan geleerd?' vraagt het meisje, terwijl ze tussen de twee stoelen door naar voren leunt. Ze heeft donker haar, is aan de mollige kant en heeft een uitnodigende open blik.

‘Ik ging hier vroeger vaak naartoe op vakantie. En ik ben... Ik hou nogal van Franse films.’

Maar nu moet ik echt mijn mond houden, want dit is al meer dan ik van plan was te vertellen. Gelukkig reageren ze allebei vrij blasé. ‘Hm. Geef mij maar Amerikaanse films.’ De jongen haalt zijn schouders op. ‘En hoelang blijf je hier?’

‘Dat weet ik nog niet precies.’

Ze zetten me aan de rand van een klein stadje af. Ik gebruik een paar van mijn resterende euro’s om wat brood en kaas te kopen, een fles water en een wegwerpaansteker. Op een marktje op een plein schaf ik uiteindelijk nog een honkbalpetje aan. Er staat NIKE op, hoewel het daar te goedkoop voor is, maar het helpt tegen de zon en zorgt ervoor dat de ergste verwondingen aan mijn gezicht niet te zien zijn. Ik weet dat ik paranoïde gedrag vertoon, maar ik wil niet onnodig de aandacht trekken.

Ik ben opgelucht als ik de huizen achter me kan laten en weer door de velden loop. De zon brandt op het onbedekte stukje van mijn nek, en na een kilometer of wat besluit ik bij een rijtje populieren toch maar even te stoppen. Ik probeer wat brood en kaas naar binnen te werken, maar moet na een paar happen al overgeven. Ik blijf maar kokhalzen, totdat mijn maagspieren vreselijk pijn doen. Als de spasmes eindelijk zijn opgehouden, laat ik me tegen een boomstam zakken. Ik ben zó op dat ik hier nu het liefst zou gaan liggen en het zou willen opgeven.

Maar dat kan niet. Ik weet met trillende handen een vlammetje uit de wegwerpaansteker te krijgen en steek een sigaret op. Ik heb al twee jaar niet meer gerookt, maar het voelt als thuiskomen. En met die rook kan ik ook een klein beetje van alle spanning uitblazen en eventjes het gelukzalige moment van een volkomen leeg hoofd ervaren.

Ik rook de sigaret op, sta op en loop verder. Ik heb een vermoeden waar ik ongeveer in Frankrijk ben, maar eigenlijk maakt het weinig uit, want ik heb toch geen plan. Zodra er een auto naderd, wat niet vaak gebeurt, steek ik mijn duim op. Er lopen hier allemaal B-wegen, rustige plattelandswegen met weinig verkeer. Halverwege de middag – na een Citroën en een Renault – heb ik

nog geen twintig kilometer afgelegd, want ik krijg alleen maar korte liften van mensen uit de streek die op weg zijn naar de dichtstbijzijnde plaats. Maar zelfs die zijn er nu niet meer en het is zó stil dat ik bijna zou denken dat de rest van de wereld me vergeten is. Het enige wat ik hoor is het schuren van mijn eigen zolen op het asfalt en het niet-aflatende gegons van insecten. Schaduw is er niet, dus ik ben nu helemáál blij dat ik dat petje heb gekocht.

Nadat ik een eeuwigheid lijkt te hebben gelopen, maken de weidse velden eindelijk plaats voor een dicht bos met kastanjabomen. Er staat een oud prikkeldraadhek voor, maar de grote, bebladerde takken bieden enige beschutting tegen de zon.

Ik laat de rugzak voorzichtig van mijn beurse schouders glijden en neem een slok water. Er zit nog maar een klein laagje in de fles. Het is warm als bloed en lest de dorst niet eens echt. Had ik nou maar twee flessen gekocht. Maar ja, ik had wel meer moeten doen. Helaas is het nu te laat om daar nog iets aan te veranderen.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en tuur de weg af. Die is kaarsrecht, trilt in de zon en is voor zover ik kan zien helaas ook verlaten. Ik draai de dop terug op de fles en probeer met pure wilskracht een auto in de verte op te roepen. Er gebeurt niets. Jezus, wat is het heet. En ik heb nu alweer dorst. Ik zet het petje af en strijk met mijn vingers door mijn haren, die helemaal nat zijn van het zweet. Ik herinner me opeens dat ik een stukje terug langs het hek van een boerderij ben gekomen. Ik bijt op mijn onderlip; ik heb eigenlijk weinig zin om terug te lopen. Uiteindelijk geeft mijn droge keel de doorslag. Ik heb geen idee hoe ver het volgende dorp nog is en het is echt te heet om zonder water verder te gaan.

Dus ik hijs mijn rugzak weer op mijn schouders en loop terug.

Op het hek zit hetzelfde prikkeldraad als bij het bos. Er loopt een pad achter, dat tussen de kastanjabomen verdwijnt. Aan een hekpaal zit een brievenbus bevestigd met daarop een naam die ik nog net kan lezen. ARNAUD. Aan een ijzeren haak in het hek zelf hangt een nogal stevig uitzierend hangslot. Alleen is het niet op slot.

Ik speur nog een keer de weg af, maar zie geen auto aan de horizon. Ik duw het hek open en kijk goed uit voor het prikkeldraad.

Het pad loopt geleidelijk omhoog en even later zie ik onder me een paar daken door de bomen heen schemeren. Ik blijf het pad volgen en kom bij een stoffig erf uit. Er staat een oude, vervallen boerderij, waarvan de voorgevel schuilgaat achter een nogal wankelige steiger. Ertegenover staat een grote schuur en daarnaast een lege stal, met erop een zo te zien heel oude klok met maar één wijzer. Ik zie geen paarden, maar in de open stalpoort wel enkele krakkemikkige landbouwvoertuigen, waarvan sommige er vermoed ik al geruime tijd staan.

Er is niemand te bekennen. Ik hoor ergens een geit mekkeren en er scharrelen wat kippen rond, maar afgezien daarvan zou je denken dat de boerderij verlaten is. Ik blijf aan de rand van het lege erf staan en aarzel of ik zal doorlopen. De voordeur van het woonhuis staat open, dus ik loop toch maar naar de ongeverfde luiken en klop aan.

Het blijft even stil, maar dan hoor ik een vrouwenstem. ‘*Qui est-ce?*’

Ik duw de deur iets verder open. Na het felverlichte erf is het binnen aardedonker, dus het duurt even voor ik aan de keukentafel een jonge vrouw zie zitten, en nog iets langer voor ik de baby op haar schoot opmerk.

Ik steek de lege fles omhoog en moet even nadenken over hoe ik mijn vraag in het Frans zal formuleren. ‘Zou ik misschien wat water mogen?’

Als ze het al vervelend vindt om door een vreemde te worden gestoord, dan laat ze dat niet blijken. ‘Hoe bent u binnengekomen?’ vraagt ze op bedaarde toon.

‘Het hek was open.’

Door de blik waarmee ze me aankijkt, voel ik me een nog erger indringer. Ze zet de baby in een houten kinderstoel. ‘Wilt u misschien ook een glas water?’

‘Dat zou heel fijn zijn, ja.’

Ze neemt de fles mee naar het aanrecht, vult die en houdt daarna een glas onder de kraan. Ik drink het gretig en dankbaar op. Het water is heerlijk koud en smaakt een beetje naar ijzer.

‘Bedankt.’ Ik geef haar het lege glas terug.

‘Zou u het hek straks achter u op slot willen doen?’ vraagt ze.
‘Het had niet open horen te zijn.’

‘Zal ik doen. En nogmaals bedankt.’

Ik voel dat ze me met haar blik volgt als ik over het zonnige erf wegloop.

Ik volg het pad door het bos terug naar de weg. Het is nog net zo stil als op de heenweg. Ik doe het hek op slot en loop weer door. Zo nu en dan kijk ik even achterom of er misschien toch een auto aankomt, maar het enige wat ik zie is het zonovergoten asfalt. Ik steek mijn duimen onder de riempjes van mijn rugzak door omdat hij dan wat minder zwaar aanvoelt, maar zodra ik me herinner wat erin zit, voelt hij opeens veel zwaarder. Ik probeer mijn hoofd leeg te maken en me erop te concentreren de ene voet voor de andere te zetten.

De snikhete stilte wordt eindelijk dan toch door het geronk van een auto doorbroken. Ik draai me om en zie in de verte iets naderen: een donkere stip die door de hitte wordt vervormd. Hij lijkt eerst bewegingloos boven zijn eigen weerspiegeling te zweven, maar dan reiken de banden naar beneden, raken het wegdek en wordt het een blauwe auto die heel hard mijn kant op komt.

Ik ben al uit de schaduw van de bomen de weg op gestapt als ik zie dat er iets op het dak van de auto zit. Het duurt even voor ik beseft wat het is, maar dan duik ik direct over het prikkeldraad heen. Ik blijf er met mijn spijkerbroek aan haken, smak door de rugzak nogal onhandig op de grond, maar krabbel meteen weer overeind. Ik duik dieper het bos in terwijl het geluid van de auto steeds luider wordt. Als die echt vlakbij lijkt te zijn, hurk ik neer achter een boom en probeer de weg behoedzaam in de gaten te houden.

De politieauto schiet voorbij. Ik luister goed of ik hem ook hoor afremmen, of er éniig teken is dat ze me hebben gezien, maar het geluid van de motor sterft langzaam weg. Ik laat mijn hoofd tegen de stam zakken. Het is vreselijk overdreven – alsof de Franse politie in mij geïnteresseerd zou zijn – maar ik ben zo zenuwachtig dat ik het risico niet durf te nemen. En waar ik al helemaal niet op zit te wachten is dat ze mijn rugzak zouden willen doorzoeken.

Ik proef een bittere smaak in mijn mond. Bloed. Blijkbaar heb ik op mijn lip gebeten. Ik spuug en haal de fles water uit mijn rugzak. Mijn handen trillen weer als ik mijn mond spoel en om me heen kijk om te zien waar ik eigenlijk ben.

Ik sta op een beboste heuvel en zie in de verte water door de bomen glinsteren. Er vlakbij zie ik de daken van een boerderij, klein en onbeduidend in de verte. Dat moet wel de plek zijn waar ik net water heb gehaald, dus dan bevind ik me waarschijnlijk nog op dat terrein.

Ik sta op en veeg de takjes en aarde van mijn broek. Mijn shirt kleeft aan mijn lichaam van het zweet. Het is zó heet dat het wel een oven lijkt. Ik kijk nog een keer naar het meertje en wilde dat ik even kon zwemmen. Maar dat gaat niet gebeuren; ik moet door. Ik neem nog een slok water, zet een stap en slaak een kreet als mijn voet wordt vastgegrepen.

Ik val voorover op mijn knieën, terwijl er een vlijmende pijn door mijn been schiet. Mijn linkervoet zit vast in een zwarte, half-cirkelvormige wildklem. Ik probeer hem eruit te trekken, maar dat leidt alleen maar tot een nieuwe pijnscheut.

‘Jezus!’

Ik hou in paniek op met bewegen en snak naar adem. De metalen klem zat tussen de knoestige boomwortels verborgen, mijn voet zit er vanaf mijn wreef tot boven mijn enkel in vast. De karteltanden zijn zo scherp dat zelfs het dikke leer van mijn wandelschoen er niet tegen bestand is. Ze hebben zich diep in mijn huid geboord, want ik voel dat het koude metaal zelfs tegen het bot aan zit.

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer de werkelijkheid te ontkennen. ‘Fuck! Fuck fuck fuck!’

Maar daar schiet ik niks mee op. Ik doe de rugzak af en probeer wat beter te gaan zitten, zodat ik de beugels van de klem in ieder geval kan vastpakken. Er zit geen enkele beweging in. Ik zet mezelf met mijn andere voet schrap tegen de stam en probeer het nog een keer. Ditmaal word ik beloond met een héél klein beetje speling, maar het is bij lange na niet voldoende. Mijn armen trillen van de inspanning en de metalen randen snijden in mijn

handen. Ik laat de beugels langzaam weer los en zak buiten adem achterover.

Ik probeer de pijn in mijn handen wat te verzachten door erop te spugen en bekijk de klem van wat dichterbij. Hij is nogal grof en bruin uitgeslagen van de roest, maar niet zo erg dat hij hier al heel lang ligt. De scharnieren lijken onlangs zelfs nog gesmeerd. Verontrustend goed gesmeerd zelfs. Ik probeer even niet te denken aan wat dat zou kunnen betekenen en richt mijn aandacht op de ketting waarmee hij is vastgemaakt. Die is kort en loopt naar een houten staak die half verscholen tussen de boomwortels in de aarde is gestoken. Na een paar rukken merk ik al dat het tijdverspilling is om te proberen die eruit te trekken.

Met het been dat vastzit recht voor me uit gestrekt zet ik mezelf met één hand af op de grond, zodat ik in een iets comfortabelere positie kan zitten. Ik voel iets nats. De waterfles ligt op de plek waar ik die net heb laten vallen en de inhoud ervan is bijna helemaal in de droge grond verdwenen. Ik pak hem heel snel op, hoewel ik al zie dat er niet nog meer uit kan lopen. Ik neem voorzichtig een slokje, draai de dop op de fles en probeer na te denken.

Oké, kalm blijven. De eerste pijn is afgenomen tot een soort kloppend kiespijngevoel dat tot in mijn scheenbeen doorloopt. Ik zie dat er bloed door het leer van mijn schoen is gesijpeld. Afgezien van het insectengezoem is het in het door zonlicht gevlekte bos dood- en doodstil. Ik werp een blik op het dak van de boerderij in de verte. Die ligt te ver om mijn eventuele geschreeuw te kunnen horen, wat ik trouwens ook helemaal niet wil. Tenzij het echt niet anders kan.

Ik zoek in mijn rugzak naar mijn zakmes. Ik weet dat het ergens moet zijn, maar al zoekend stuiten mijn vingers op iets heel anders. Ik trek het eruit en krijg een nieuwe schok te verwerken.

De foto heeft ezelsoren en is vergeeld. Ik had geen idee dat die hierin zat; ik was zelfs vergeten dat ik hem had. Door de vouw erin valt het gezicht van het meisje niet goed te zien en haar glimlach wordt erdoor vervormd. Ze staat voor de witte pier in Brighton, scherp afgetekend tegen de blauwe hemel. Ze heeft blonde,

zongebleeke haren, haar gezicht is bruin en blaakt. Ze straalt geluk uit.

Ik voel me duizelig, en als ik de foto snel wegstop, lijken de bomen in het bos om te vallen. Ik adem diep in en dwing mezelf niet in paniek te raken. Wat gebeurd is, is gebeurd. Ik kan er niets meer aan veranderen en heb op dit moment dringender zaken aan mijn hoofd. Uiteindelijk vind ik mijn zakmes en ga er iets beter voor zitten. Het heeft een lemmer van acht centimeter, een flesopener en een kurkentrekker, maar niets geschikt om een metalen klem mee open te krijgen. Ik steek het mesje tussen de beugels om die open te wrikken en val achterover als het lemmer afbreekt.

Nadat ik het kapotte mes op de grond heb gesmeten, kijk ik of ik misschien toch nog iets anders bruikbaar zie. Er ligt een grote tak, waar ik niet bij kan, maar het lukt me om die met een kleinere tak naar me toe te trekken. Ik steek het dikste deel tussen de beugels van de klem. Het metaal maakt diepe butsen in het hout, maar ik weet de klem langzaam maar zeker open te krijgen. Ik voer de druk nog wat op en klem mijn eigen kaken op elkaar zodra de metalen karteltanden aan mijn huid beginnen te trekken.

‘Ja! Kom op, toe maar!’

De tak breekt. De klem klapt dicht.

En ik schreeuw het uit.

Als de pijn wat is afgenomen, blijf ik plat op mijn rug te liggen. Ik duw mezelf overeind en gooi de stok met een loos gebaar naar de wildklem. ‘Klootzak!’

Ik kan niet meer doen alsof dit niet ernstig is. Zelfs al zou ik mijn voet weten los te krijgen, dan zou ik er nog niet ver mee komen. Alleen zou ik toch graag voor die optie gaan, want het vooruitzicht dat ik mezelf hier niet uit weet te bevrijden, is nog veel angstaanjagender.

En, ben je nou tevreden? Je hebt het toch echt aan jezelf te danken, hoor. Ik probeer dergelijke gedachten van me af te zetten en me op het urgentere probleem te richten. Met behulp van de kurkentrekker van mijn zakmes graaf ik een gat bij de staak waarmee de klem in de grond zit. Het heeft geen enkele zin, maar zo kan ik tenminste wat van mijn agressie kwijt door woest in te hakken

op de grond en de boomwortels. Na een poosje laat ik het zakmes toch maar vallen en zak achterover tegen de stam.

De zon staat zichtbaar lager. Het is nog lang niet donker, maar het idee dat ik hier straks misschien de hele nacht zal moeten liggen is doodeng. Ik pijnig mijn hersens voor een oplossing, maar er rest me nog maar één ding.

Ik adem diep in en begin te roepen.

Mijn kreet sterft zonder enige echo weg. Het lijkt me sterk dat mijn stem bij de boerderij van eerder vanmiddag te horen is. Ik schreeuw nog een keer, wat harder ditmaal, zowel in het Engels als in het Frans, en blijf schreeuwen tot ik schor ben en mijn keel pijn doet.

‘Help!’ snik ik. En daarna, zachter: ‘Alsjeblieft.’ Mijn woorden lijken door de namiddaghitte te worden geabsorbeerd en verdwijnen in het niets tussen de bomen. Het is al snel weer doodstil.

En dan besef ik pas echt dat ik geen kant op kan.

De volgende ochtend vroeg ijl ik. Ik heb mijn slaapzak uit mijn rugzak gehaald en die over me heen gelegd, maar desondanks lig ik bijna de hele nacht te rillen. De doffe, kloppende pijn in mijn voet gaat gelijk op met mijn hartslag. Mijn voet is tot boven mijn enkel helemaal dik en hoewel ik de veters van mijn wandelschoen zo los mogelijk heb gedaan, staat het leer strak en ziet het er inmiddels ook behoorlijk zwart en plakkerig uit. Als een enorme puist die op springen staat.

Zodra het licht is, probeer ik weer te schreeuwen, maar doordat mijn keel zo droog is, levert het niet meer op dan een hees piepgeluid. En ook dat is al snel te inspannend. Ik probeer iets anders te bedenken waarmee ik de aandacht kan trekken, en leef even helemaal op van het idee dat ik de boom waar ik onder zit in brand zou kunnen steken. Ik doorzoek mijn broekzakken zelfs voor de aansteker, totdat ik bij mijn positieven kom.

Dat ik dat echt serieus heb overwogen is nogal beangstigend.

Het heldere moment is helaas van korte duur. Als de zon wat hoger is komen te staan en zichzelf tot de hitte van halverwege de ochtend heeft opgestookt, duw ik de slaapzak van me af. Ik heb

het bloedheet en doe de bekende koortstruc: oncontroleerbaar rillen en baden in het zweet tegelijk. Ik kijk vol walging naar mijn voet en zou hem er als een gevangen dier af willen kunnen knagen. En even denk ik ook echt dat ik dat doe; ik proef mijn eigen huid en bloed als ik in mijn been bijt, maar dan zit ik weer recht-op tegen de stam en is het enige wat in mijn been bijt die halve cirkel van metaal.

Ik ben nog maar half bij bewustzijn en zak telkens weg in verwarde, oververhitte fantasieën. Op een zeker moment doe ik mijn ogen open en zie een gezicht naar me turen. Het is het gezicht van een meisje, mooi en madonna-achtig. Het vloeit samen met dat gezicht van de foto en ik word overspoeld door schuldgevoelens en verdriet.

‘Het spijt me,’ zeg ik, of ik denk althans dat ik dat zeg. ‘Het spijt me.’

Ik staar naar het gezicht, hopen op een teken van vergiffenis. Maar terwijl ik ernaar kijk, begint de vorm van de schedel er geleidelijk aan doorheen te komen, waardoor de oppervlakkige schoonheid wegvalt en de verrotting en de ontbinding eronder zichtbaar worden.

Er schiet een nieuwe pijn door me heen en ik word op de kam van een ondraaglijke pijngolf meegevoerd. In de verte hoor ik iemand schreeuwen. Zodra dat wat minder wordt, hoor ik zachte stemmen, die een taal spreken die ik herken maar niet versta. Vlak voordat alles wegvalt, herken ik opeens een paar woorden, helder als een kerkklok:

‘DouceMENT. Essayez d’être calme.’

‘Rustig maar.’ Ja, dat begrijp ik. Ik snap alleen niet waarom ze rustig moeten zijn.

En dan sleurt de pijn me mee en hou ik op te bestaan.